

Ilustrovan zabavni list.

Številka 8.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Postopačeve pesmi.

Vêvod.

è kót zagnâl vse knjige sem učene,
Ne bom si z njimi več duhá moril,
Oklênil žéne se ne bom nobéne,
Da s službo mastno bi jo kdaj redil!

Postópam ráje. — Ah to postopanje!
Kakó milóбно bóža pač srcé!
Rodé se postopaču bujne sanje,
Iz sanj krilate pesmi se rodé.

I.

Oh „Zvezda“! — Ti Ljubljane kras nebésni,
Kjer zbira se zaljubljeno dijaštvo,

Kjer po klopéh poséja postopaštvo,
Najprva naj slaví te mojih pésmi.

Kakó ljubó sedí se v tvóji sénci!
Po véjah kavke ljubezno kričijo,
Po potih déve nemško gostolijo;
In nemško z njimi govoré — Slovenci!

Po véli travi játa psov se góni —
(Pač slédnja stvar na svétu išče parček!) —
Znan valček žvižga umázani čevljarček,
Ki čul ga mojster je njegov v „Nanoni“.

Ljubljana, mesto blaženo, slovénsko!
Znáj! najkrasnejši bíser tebe kráši,
Saj „Zvezda“ têbi je, kar v starem časi
Korint bil Gréciji — okó helénsko.

Karhjolovič.

Magolič

Ženske in smodke.

Komičen govor. — Spisal Vinko Lapajne.

lavna gospoda! Namen denašnjega mojega govora ni kadilce ali nekadilce zagovarjati, temveč samo enakost ženske s smodko v nekaterih slučajih narisati.

Ako me prašate, kdo je kriv, da se toliko kadi, odgovorim vam lahko z mirnim srcem: ženske!

Jedva se prelevi trgovski vajenec v pomočnika, že kadi. In zakaj? Samo zato, da se dopade svoje izvoljenej, in pa, da je bolj možat. Pravijo, da kdor ne kadi, je le polmož. Kdo zdeluje smodke? Ženske! Kar v tolpah zahajajo delavke dan na dan v tovarno, da pripravijo marsikateremu mladeniču — slabo uro.

V starih časih se je kadilo malikom, sedaj pa, odkar so ženske naši maliki, kadi se ženskam. Marsikateri se včasih še preveč „pod nos“ pokadi.

Prva smodka, kakor tudi prva ljubezen, vživa se skrivaj. Kolikokrat oče svari svojega sina, naj ne kadi; toda brezuspešno, kajti prepovedan sad, bodisi še tako grenak, ugaja nam bolje, nego dovoljeni.

Prve smodke, kakor tudi prve ljubezni nasledki so: glavoból, materijalno pomanjkanje in nervoznost!

S smodko primerjati se more že dete: oba se povijata. Ravnokar narejene smodke so kakor deca, mehke in ulažne. Stare smodke in stari ljudje pa preležane in suhe. Dete in nova smodka tudi prej ugasneta, nego starejše. Kakor se dobi med slabimi smodkami čestokrat dobra, dobi se tudi med zaničevanimi dekleti dobro, spoštovanja vredno ženo, kakoršne bi med omikanimi, modernimi ženskami zaman iskal. Mnogokrat je Janez s svojo Micko, Nežo, Špelo, Katro srečnejši, nego Oskar z Olgo Filipino, Avrelijo itd.

Mladenič je zadovoljen s svojo „kratko“ in s poljubom svoje kuharice. Kadar je starejši in postane samostojen, išče pri smodkah in pri ženskah

pikantnosti. Vender se tudi razlikujejo smodke in ženske. Na primer: kadilec, kateri je vajen finih smodk, ne diši mu pušiti poldrugikrajcarske, nasprotno pa udovec po fini, omikani soprogi, vzame staro svojo hišinjo.

S smodkami, kakor z ženskami mora se potrpeti. Ako ti smodka ne gori takoj, ne zavrži je, s časom ti bode morda izvrstno gorela. Tudi ženske ne obsojaj prenašlo, na starost ti bode morda najvzlednejša zakonska polovica.

Največji reveži na svetu so prijatelji močnih smodk in lahkih — žensk.

Dobra smodka je jednaka pridnej, zvestej ženi. Obe goré ti do konca.

Poldrugikrajcarske smodke so jednake razuzdanim ženskam. Vsak se jih brani in sramuje.

Zavitke (cigarete) primerjajmo „lehkim“, brzo usehlím ženskam. Jedva jo užgeš, že pogori; dobro je le, da se hitro — unamejo. Kdor jih ne zna „izdelavati“, naj se ne peča z njimi. Vžitek je kratek in razmerno predrag! Seveda so pikantne, a kmalo se čuti v grlu nekaka suhota. Kadilci, kateri so vajeni „kratkih“, pravijo, da ni vredno baviti se s to bažo smodk.

„Viržinke“ so podobne osamelim devicam. (Virgo.) Z večine so hvaležne in dobro goré, samo izbrati si jo je treba.

„Trabukam“ so podobne ženske s „Cul de Paris“. Vrh ozke, spodaj ozke, a sredi debele. One ugajajo samo lehkoživcem.

Pri kupovanji smodk vzame nekateri kar z vrha in največkrat dobi dobro. Nekateri pa izbira in izbira, a navadno slabo izbere.

Tudi na kakovost gledajo kadilci. Ta hoče suho, oni debelo, ta dolgo, oni kratko, jeden belo, drugi črno. Toda na zunanost naj se ne gleda preveč, kajti mnoge imajo lepo unanjost, a njih notranjost je malovredna. Isto je tudi pri naših ženskah, toda še hujše, kajti slabe smodke se lahko takoj znebiš, žensko pa imaš v nadlego leta in leta, dokler se te ne usmili vsemožni Bog ter te reši na kak način — neznosnega bremena.

V šoli.

Učitelj: „Kaj je beseda „najce“.“

Učenec: „Samostavnik.“

Učitelj: „Katerega spola?“

Učenec: „To je odvisno od tega, je-li se iz njega izvali petelin ali kura.“

Tercijalki.

Devica stara, praviš, da malokdaj grešiš;
Čemu pa v spovednici mi dan na dan klešiš?

Vzdih.

Pred poroko, kako milo
Lavre srce mi je bilo,
Ali, joj! zdaj po poroki
Bijeti me njeni roki!

Obit anus, abit onus.

„Kaj tako grdo se vedno
Jurij Copatin drži?
Niti za minuto jedno
Se obraz mu ne zvedri.“

Stara žena, brezizoba
Kljusa mu miru ne da,
Ker z jezikom mu hudoba
Gadjim zmer vse prijezljá.

Trideset je let števila,
Kar že poleg nje živi,
V vsem tem časi privošila
Mu miru trenutka ni. —

Danes pa tako veselo
Stopa kakor mlad fantin.
Kaj te vender je zadelo?
Zini, Jurij Copatin!

„Zame danes dan je bonus;
Vriskaj, piskaj zdaj z menoj!
Obit anus, abit onus:
Stara umrla je nocoj!“

In kot terno da zadel je
Jurij se vrti okrog
Vriskačoč, da vender vzel je
S sveta staro dobri Bog.

Zdaj vsaj v miru lahko vžival
Močnik svoj bo za pečjo,
Jezik gadjí ga več zmival
Zdaj za vsako stvar ne bo. —

Čakaj, Copatin! prerano
Srce se ti veseli;
Blago srce ranjce znano
Pač zadosti ti še ni.

Testament je napisala,
Predno šla je v boljši svet,
Vse za svete maše dala,
Da vzveliča se popred.

Copatina kakor strela
Testament je tak zadel;
Vse le ona je imela,
On še bora ni imel.

In obraz dozdam veseli
Spet se skremži mu grdó
„Obit anus, abit onus —
Zdaj še močnika ne bo!“

Pikec.

Pogovor dveh prijateljev.

A.: „Prijatelj, koliko imaš na mesec dohodkov?“

B.: „Trideset goldinarjev.“

A.: „Da te šenbraj! Tvoja je pa dobra; ker imaš družino prav lahko shajaš.“

B.: „Bi že šlo; pa imam tudi vsak mesec po štiri koncerte in od vsakega po tri goldinarje troškov.“

A.: „Za kake koncerte imaš troške?“

B.: „Za zelene (nemške).“

A.: „Ali ne dobiš povračilo?“

B.: „Še za svečko mi ni g. T., povrnil s katero sem plin prižigal.“ Ljubljanski pohajkovelec.

Moderno.

Mati: „No, Milka, ali ne boš jedla karfijolice?“

Hčerka: „Ne, mama, ni dobro.“

Mati: „Kaj, dobro! Dobro sem, dobro tija, po tem nihče ne praša. Praša se le, če je „nobel“ — in karfijolice so „nobel“ — zato jih moraš jesti in tudi hvaliti.“ —t—

Vojaška zavest.

V nekej družbi govorili so o konjih. Slednji je hvalil svoje. Seveda so zraven tudi na vse pretege lagali. Le gospod Lukež je molčal.

„No, kaj pa ti? Ali nam ne boš ničesa o svojih konjih povedal!“ praša ga nekdo izmed družbe.

„Posebnega ravno ne vem, a nekaj vam hočem povedati, kar se gotovo še nobenemu med vami ni pripetilo. Imel sem pred leti starega konja, ki je bil v svojej mladosti v vojaških rokah, menda pri dragoncih. Na stara leta dobil je „obšid“ in jaz sem ga kupil za domača dela na „licitanti“. Lansko pomlad je vozil moj hlapec z omenjenim konjem gnoj na njivo. Imeli so tačas baš dragonci v naših krajih vaje. Zdajci se pridrvi dolga vrsta dragoncev. Moj konj se začne vspenjati, da ga je hlapec le s težavo mogel pridržati. Na to prijezdi mimo general in polkovni trobentač zatrobi „pozor“, ko čuje moj konj glas trobente, obrne se bliskoma in zdirja z gnojnim

vozom med vojake ter se vstopi v prvo vrsto. — Preteklost mu je stopila pred oči in v njegovem konjskem srcu obudila nekdanjo vojaško zavest.

V vojaškej šoli.

Desetnik: „Novinec Komar! Povejte mi, kaj je puškina cev?“

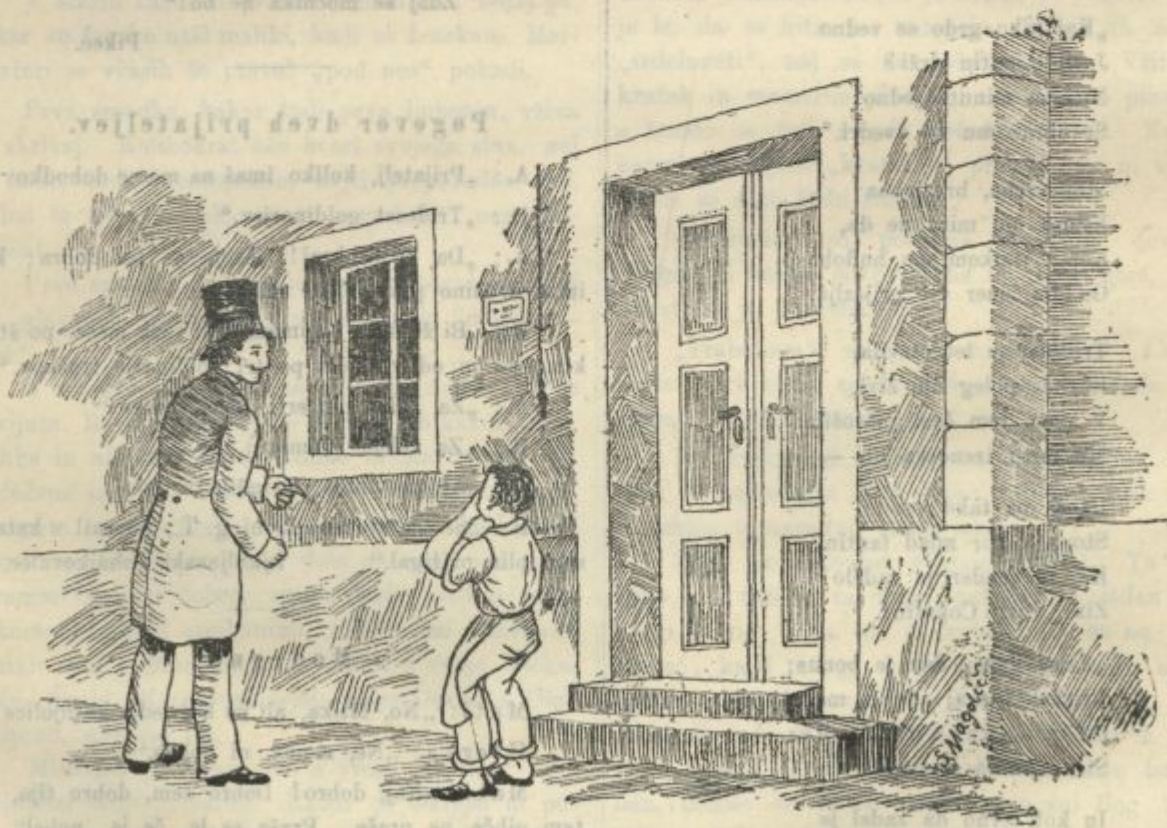
Novinec: „Puškina cev je dolga luknja in okoli je železo ulito.“

Vzdih pijancev.

Nos vina juvant et hic qui jagodis
Tlačitur sokus purus nec dilutus
Nec Bacchus placet nisi sit ab omni

Viduus unda.

Dovtip čevljarskega vajenca.

Gospod: „Kaj pa je tebi, dečko, da se jočeš?“ — Vajenec: „Kaj bi se ne jokal! Rad bi priklical zdravnika, pa sem premajhen, da bi pozvonil; hu-hu-hu!“

la cerkve. Dovtip čevljarskega vajenca.

Gospod: „Nič ne jokaj, dečko! To ti jaz lahko storim.“ — Vajenec: „Sedaj pa kar stečiva, gospod, da naju kdo ne polije.“

Osoljeno.

Krčmar (hoteč se s pobožnim starcem pošaliti): „Kaj pa vi pravite, očka! Kaj neki sedaj Bog dela?“

Starec: „I, sredi nebes stoji ter si strašne žalosti lase puli, rekoč: „Vse umrle krčmarje mi je dosedaj še vrag pobral, ni jednega še ni med nami, ker sleparijo na zemlji.“ Alček.

Prav naravno.

V Ležicah pri laški meji priredi tamkajšnje „pivsko društvo“ vsak mesec veselico z namenom likati in mikati svoje člane. Ker vrlo dobro spolnuje svoja pravila, primeri se gotovo pri vsaki veselici, da kate-rega na rokah neso na prosto, „da ne bi z nogo ob kameniti prag zadel“. — Gospodu dr. Klepetcu se to tako navadno in vsakdanje zdi, da je prašal v sosednji vasi Čardi idoč mimo gostilne, iz katere so z velikim vriskom baš nekoga na cesto posadili: „Kaj

imate danes tu veselico, pa nam nič ne poveste? Saj bi se je jaz tudi rad udeležil!“

„Iz česa pa to sklepate?“ popraša nekdo.

„I, to je prav naravno,“ pravi dr. Klepetec, „saj vendar vidim, da ste ravno kar nekoga na cesto prinesli.“

Vrednost ničle.

Advokat: „Kako se kaj postavi novi adjunkt, gospod sodnik?“

Sodnik: „Veste kaj, gospod doktor, prava ničla je, če je bil prav vaš kolega.“

Advokat: „Rad verujem, saj ničla jednočki še le pravo vrednost podeli.“

Resnica.

Kdor bi moral govoriti, molči; kdor bi ne smel govoriti, pa govori.

Iz cerkve.

Nek duhovnik je začel prišedši na Vernih duš dan na prižnico na vse grlo kričati: „Gori! gori!“ Vsi poslušalci so hiteli iz cerkve. Duhovnik pa je zaklical za njimi: „Stojte! Kedar gori hiša, kako hitite pomagat, ko pa gore duše v vicah niti ne mislite na pomoč in rešitev!“

Nek drug duhovnik jel je na prižnici kričati: „Napil sem se! napil sem se! a ne smrdljivega žganja, ne vina ne piva, temveč besede božje, s katero vas mislim osrečiti.“

Sv. Ignacij — peto kolo pri vozi.

Jezuitje so naprosili nekega izvrstnega propovednika, da bi propovedoval na dan sv. Ignacija Lojolskega. Propovednik je končal oslavivši v svojem govoru ustanovitelja jezuitskega reda, tako-le: „Sv. Ignacij je bil tako potreben, kakor peto kolo pri vozi, a o tem vam povem, če Bog dá, bodoče leto.“ Na to je šel s prižnice.

Očetje jezuitje so bili strašno prepanjeni. Naslednje leto niso več prosili tega propovednika, nego drugega, da bi popravil krivico svojega predhodnika. Približa se praznik sv. Ignacija. Prejšnji propovednik gre, dasi nenaprošen, na skrivnem na prižnico ter se ondi skriva. Po evangelijski se zdajci prikaže. Očetje jezuitje so od jeze skoro zbesneli, nevedoč, kaj naj store z nepovabljenim gostom. Med tem se začuje glas nenaprošenega duhovnika: „Dejal sem vam bil, dragi v Kristu, da je sv. Ignacij bil tako potreben, kakor peto kolo pri vozi. Dober gospodar vzame vselej, kedar se napravlja na daljšo pot, peto kolo na voz. Kajti ako se mu na poti slučajno zdrobi jedno kolo, ima vendar še peto pri roki ter lahko brez zamude dalje potuje. Ko se je v katoliški cerkvi z Lutrom zlomilo četrto kolo, bil je sv. Ignacij peto kolo, s pomočjo katerega se je cerkev katoliška v istini otrsela vseh skrbi in nevarnosti.“ Ko je začel na to slaviti ime Jezusovo, očetje jezuitje veselja niso vedeli kako bi zahvalili in oblagodarili izvrstnega propovednika.

Neotesanec.

A.: „Pomisli, včeraj me je sodnik na ulici osla imenoval!“

B.: „Fej, to je neotesanec! Da ti ni mogel tega v sobi povedati!“

Nepremišljeno.

„Slišiš, Mina! Pomisli, Jožef je umrl!“

„Nu, kaj je to čudnega? Saj vendar ne more živeti celo življenje!“

Nepotrebna potreba.

„Dragi gospod doktor! Jem lahko, spim dobro, nič me ne boli, a vendar čutim potrebo, da se mi je zdraviti.“

„Če je tako, cenjena gospa, zapisal vam bom miksturo, ki vam odvzame spanje, tek in humor, potem bomo začeli zdraviti.“

Na cesti.

„Kako se imate, draga moja?“

„Gospod se mi prilizuje, jaz nikakor nisem — draga.“

„Čas je že, da si priskrbiš moža!“

„Dobro, a — katerega?“

V gostilni.

Prvi gost: „Pomislite, gospoda! Sinoči sem v gostilni ‚pri mokrej cunji‘ plačal za porcijo beafsteaka in dva vrčka pive samo petintrideset krajcarjev.“

Drugi gost: „To ni nič — a imeti za pol goldinarja krožnik ostrig, butelijo Chablisa in porcijo sira, to se pravi cenó!“

Vsi gostje: „Kje je to? Kje?“

Drugi gost: „Ha! Ko bi jaz vedel kje, gotovo bi sam šel takoj tija.“

Pojezija in proza.

Gospica Amalija (sentimentalno): „Oj, ko bi mogla postati tica!“

Gospod Alfonz (naudušeno): „Da bi zletela v naročje moje, kaj ne?“

Gospica Amalija: „Ah, ne! — Da bi me zobjé ne boleli.“

V gozdu.

(Prosto po Fr. Gestrinu.)

Po zélenem je gozdu hodil
Imel težkó, bolnó glavó;
Ni čuda! da je revež blodil,
Ter pesen peval žalostno.

Srce mu s tugo je navdahnil
Ledene burje strup gorjúp —
H košate bukve deblu mahnil
Jo je. — Podil ga je obup.

Zdaj prime pipec v roke svoje
Zareže v bukev nje srcè,
Otožnosladke pesni poje,
Razjeda strašno ga gorjè.

Prekrasno v srcu svoje ime
Z imenom njenim se spoji —
Vže mu zmanjkuje k pesni rime . .
Tu ptičica se oglasi:

Vže sem v glasove se stopila,
Da sréberno zvenim iz vej;
Čuj jaz te bom utolažila —
Potem pa blodi kar naprej.

Stoji pač še tam kočá mala,
V njej žive še deklíč zoran;
Pa družega si je sebrala
Ljubezen tvoja je zaman.

A ti pa mačka tu preganjaš,
Podpiraš si težko glavó;
Da mačkovito v sanjah sanjaš
Obilo vince je krivó.

In zdi se mi, da nad vrhovi,
Oj tostran zélenih gorá
H kosilu vabijo zvonovi . . .
Te čaka čista juhica.

Kačji pastir.

Plačana lenoba.

Nek posestnik je imel mnogo poslov in med njimi dokaj lenuhov. Nekoč si izbere dva lenuha prve vrste ter ja pošlje v senožet travo kosit, rekoč: „Kdor izmed vaju prekosi drugega v lenobi, dobil bode jeden goldinar.“

Lenuha odideta zanašaje se na svojo lenobo in na goldinar.

Ko pride gospodar pozneje za njima, našel ja je v senci ležeča. Ker še ni bilo nič pokošenega, niti ni vedel, katerega izmed njiju bi nagradil za lenobo. Zato praša: „Kdo izmed vaji je zaslužil nagrado?“

„Jaz!“ vsklikne prvi ter skoči kviško. Drugi pa se nekoliko obrne na tleh, rekoč: „Vtaknite mi goldinar kar tu v žep; meni se ne ljubi vstajati.“

Gospodar se nasmehne ter mu izroči goldinar, kajti sedaj je spoznal pravega lenuha. M. H.

Delo aprila ali zdravilo proti strupeni rosi.

Nekemu vinarskemu društvu na Goriškem je strupena rosa (pronospéra) tako zelo žlahtno desetletno trto posmodila, da so družtveniki pri občnem zboru prvi dan aprila učinili maščevalni sklep, vinarstvo uničiti in na istem mestu oves nasejati, češ, ako vinska razstava nehá, ostala bo vsaj ovsena.

Krohotač.

Dovtipno.

„Ali ste muzikaličen, gospod?“

„Ne, dragi moj, igral sem samo jedenkrat v življenji na klavirji.“

„A kako to, da samo jedenkrat?“

„I, tako: igralno mizo smo oddali mizarju ter zato igrali tarok na klavirji.“

Židje.

Mladenič: „Oj, kaka sreča služiti v vojski!“

Žid: „Ne verujem; če bi bila sreča, davno bi jo bili že mi kupili.“

A.: „Zakaj ne vohajo židje radi smodnika?“

B.: „Zato ker ga niso iznašli.“

Ubožec.

„Šestnajst stopinj pod ničlo, a ti ne nosiš zimске suknje?“

„Dragi moj, nosil sem samo jedenkrat v življenji zimsko suknjo, a ne po zimi temveč po leti in ne svoje temveč svojega prijatelja in sicer ko sem jo nesel v zastavnico.“

Resnica.

Vsaka devojka ima v sebi tri hudiče: gluhega, nemega in slepega, a po poroki zasliši gluhi, spregovori nemi in spregleda slepi.

V šoli.

„Čemú ti je Bog dal dar govorjenja?“

„Ne vé m.“

„A čemú imaš usta?“

„Da jem.“

Pijancu na grob.

Tu leži pijanec Tone, kedar bo od smrti vstal, Večnemu Sodniku lahko bo odgovore dajal; Če ga praša Bog kaj delal in kaj bil je kot zemljan, Z mirno mu vestjó odvrne: „Pil sem ino bil pijan.“

V hotelu.

Gost: „Dvajset krajcarjev tako majhna klobasa — in poleg tega še malo smrdi.“

Natakar: „Oprostite, gospod, če bi bila večja, smrdela bi še bolj.“

Razložek.

Janez: „Kako se razložujejo apostelji od „klepetulj“, kaj?“

Jože: „Prvi so prejeli dar jezikov, a zadnje dar jezika.“

Zlobno.

Kapelan je imel navado, da je med pridigo silno bíl z roko ob prižnico. Ministrantje izmislili so si torej nekoč hudobijo ter zabili v prižničin rob vrsto navpik stoječih žebljev. — Končujoč pridigo, obrnil se je kapelan k oltarji ter vskliknil: „Do vas se torej obračam sveti Jožef, sveti Frančišek in sveti Mohor ter kličem . . . (tu je udaril z roko ob prižnico in sicer po žebljih) . . . da bi vas Bog kaznoval za vašo hudobijo, paglavci!“

Skrivnostni napis.

P. ROY. N. E.
DUET. N. APAT. AGA.
CORME.
DUETTI. I. AGE.
NAGES. TI.

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)

Rešitev demanta

v 6. številki „Rogača“.

C
m i r
K o m e n
K r a p i n a
C i m p e r m a n
A m e r i k a
C i m o n
m a h
n

Lanski letnik „Rogača“ je samo jeden na razpolaganje ter stoji 3 gld. Ako se dobi še kateri, sporočili vam bomo v pismovni. — Juretov: Hvala in srčni pozdrav! — Vc. g. V. L. v I.: Hvala za poslano. Zakaj smo tu in tam nekoliko premenili, uganili bodete lahko sami. — Vc. g. B. B. v K.: Ni za rabo. — Vc. g. I. V. L.: Ravno tako.

Letošnji listi so še vsi na razpolaganje.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrť leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrť leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte v. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.